

да почитамъ себе доволенъ, обаче и сега сжмь доволенъ: зачтото Богъ послуша молитвы-ты ми, та ѱ продлъжи живота, и азъ сжмь радъ да работж въ всичкый си животъ, и да ямъ сухъ хлѣбъ, за да могж да ѱ принесж поне колко годѣ облекченіе въ болестъ-тж.»

Тука прерѣва разговора имъ дѣвичка, която дотече като луда; тя безъ да обърне вниманіе на непознаваемый господинъ, извыка съ възтѣргъ: «поглядни, тате, поглядни, колко сжмь набрала!» г. Ж... отъ любопытство надникнж да види, что е причина на нейнж-тж радость, и видя въ прѣдника ѱ пашкулы отъ вълнж. «Видися, днеока ти е проработила чясть-та, Марійко, каза баща ѱ, но какъ, ты немà не видишь тогова господина?» — Тогава Марійка ся поклони пренизко, и г. Ж... попыта за причинж-тж на тѣхнж-тж взаимнж радость.

«Сиромашія-та, господине, весма изострява умъ. Ни азъ, нито жена ми, колко и да сме сиромаси, не можемъ да трѣпимъ да ходять дѣца-та ни босы, не само, зачто е студено, но и зачто това нѣчто е нечисто и гнусно: при това азъ сжмь забѣлѣжилъ, че людье, кои немарать за чистотж, помного-то не радять и за честность; не думамъ, че това быва всякога така, но весма чясто ся случява. Подстали-ти и чьорапи-ти сж сега весма скжпи, а мы не сме въ сѣсто-яніе да ги купуваме. Азъ щж ви покажж, господине, кога заповѣдате у насъ, какъ правж подстала-